

GUIA MUSICAL 1976·77

8

Mc Clain

Martini Seco El sabor más seco de Martini.

Y con seguridad el sabor más especial que jamás Vd. haya podido probar.

Un sabor franco. Refrescante. Marcadamente seco. Solamente hierbas y vinos de la mejor

calidad son el secreto de Martini Seco.

Tómelo siempre muy frío.

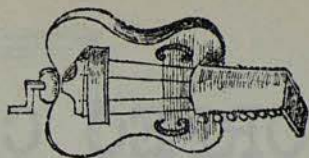
Si le apetece combínelo con su ginebra favorita. Aunque, si quiere un buen consejo, como

mejor está Martini Seco es solo. A lo sumo póngale una corteza de limón y un poco de hielo.

Descubrirá que Martini tiene otro sabor.

Martini Seco **MARTINI** El sabor más seco de Martini

EDITORIAL

EN LA MORT DE BENJAMI BRITTEN, COMPOSITOR AÏLLAT

A començaments d'aquest mes moria a Anglaterra Benjamí Britten, la figura cabdal de la música britànica.

En fer la precedent afirmació valorativa, no he precisat —expressament— èpoques ni períodes temporals concrets, com el barroc, el romanticisme i l'actualitat; i sé, per tant, que més d'un lector em discutirà *in mente* amb els atots de Wyrld, Gibbons, Purcell (sobretot, Purcell!), Arne, Elgar, Williams o Walton (per citar els noms més conspicus) la meua asseveració estimativa. I amb tot, i malgrat la força espiritual continguda en les realitzacions de les precedents figures, ratifico el que he dit: Britten és la figura cabdal de la música anglesa.

Tinc molt present, en la temptativa de jerarquitzar aquests valors, el que representa l'equip de virginalistes i polifonistes elizabetians; deixo, també, constància de la qualitat de l'obra de Purcell de qui no dubto a col·locar l'ària de «l'Acomiadament de Dido» (de l'òpera «Dido i Eneas») entre les més intensament expressives (això, expressiva!) de la història del gènere líric; no perdo de vista que a Elgar deu Anglaterra gran part del seu renaixement musical contemporani i que són molt interessants les propostes dels compositors de darrera hora des d'Elizabeth Lutyens a Harrison Birtwistle tot passant per Tippett, Humphrey Searle i Racine Fricker; però penso que tots els anomenats, amb la seva particular i innegable parcel·la de mèrits, no tenen l'originalitat, m'atreveixo a dir congènita, de Britten.

Amb els seus indiscutibles valors, Purcell és un distingit producte del barroc; i Elgar una conseqüència del simfonisme teutó del dinou, al qual incorporà la ponderació del temperament anglo-saxó. Els altres, participen (o sigui, s'han incorporat) en major o menor grau, de les propostes estètiques occidentals de les darreres dècades.

El cas de Britten és diferent. Britten és un creador nat, sorgit com una entitat independent, dotada d'una forta personalitat. Molts comentaristes, en l'intent de situar estèticament la seva obra —i en constatar que Britten no seguí els corrents serials, aleatoris o neo-clàssics, ni s'afilià tampoc als residus del post-impressionisme— han parlat, a la lleugera, de la posició eclèctica d'aquest compositor. És un enquadrament còmode, però fals. Britten, enmig d'un univers dominat per la necessitat d'adscripcions a tendències i de la novetat per la novetat, es manté al marge de modes passatgeres i elabora una obra cada vegada més personal i definida; i definidora d'un poderós i original instint creador.

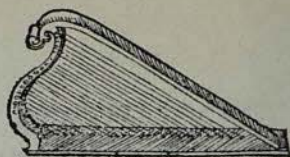
És cert que si hom jutja per les primeres partitures («Simfonia Simple» i «Variacions sobre un tema de Frank Bridge»), compostes de jove sota el mestratge de Bridge i d'Ireland, es podrà fins i tot parlar d'una etapa acadèmica de Britten; però no és menys veritat que, molt aviat, el perill específic del seu geni creador cristal·litza en pàgines de tan accentuada originalitat conceptual (dintre de la normativa tonal) com l'òpera «Peter Grimes», «Serenata» per a tenor, trompa i corda i el «Primer Quartet», en les quals es deslliura del llast escolar per volar amb pròpia iniciativa.

Després, l'itinerari és conegut: «El rapte de Lucrècia», «Gloriana», «War Requiem», «Variacions sobre un tema de Purcell», «Billy Budd», etc., no fan més que ratificar l'originalitat creacional del gran compositor. Britten, eclèctic? No! Britten fou un creador que no oí altra veu expressiva que la de les seves pròpies intuïcions. Eclèctic és, en el fons, el que dubta i tira pel camí del mig. Britten no conegué altre camí que el segur instint amb què atorgà a la seva creació una innegable i vital originalitat conceptual i expressiva.

Amb la mort de Britten, Anglaterra ha perdut la seva figura capital. I nosaltres una de les personalitats essencials de la música contemporània.

MANUEL VALLS

ORFEÓ CATALÀ

L'ORFEÓ CATALÀ, INTÈRPRET DE "EL PESSEBRE" DE PAU CASALS

A instàncies expressives de Casals —i sota la seva direcció— l'Orfeó Català estrenà «El Pessebre» a Europa l'any 1962; es posava, així, al servei d'una obra d'alta significació musical i humana. Aquella ja llunyana audició ha tingut des de llavors una extensa projecció posterior, amb un ampli espectre en la col·laboració d'orquestres, solistes i directors.

ASSIS (Basílica di San Rufino)
23 setembre 1962

M. Caballé, R. Gómez, J. Oncina, J. Simorra,
R. Torres. Orquestra del Teatro La Fenice di
Venezia. Director: Pau Casals.

FLORENCIA (Basílica di Santa Croce)
25 setembre 1962

M. Caballé, R. Gómez, J. Oncina, J. Simorra,
R. Torres. Orquestra del Teatro La Fenice di
Venezia. Director: Pau Casals.

TOULOUSE (Théâtre du Capitole)
2, 4 octubre 1962

M. Caballé, R. Gómez, J. Oncina, J. Simorra,
R. Torres. Orchestre Radio-Symphonique de
Toulouse. Director: Pau Casals.

SANT MIQUEL DE CUIXA (Abadia)
11, 13 setembre 1966

O. Iglesias, M. Aparici, J. Baró, J. Simorra,
R. Torres. Orchestre Symphonique du Capi-
tole de Toulouse. Director: Pau Casals.

GINEBRA (Victoria-Hall)
29 maig 1967

O. Iglesias, N. Procter, J. Baró, G. Moutsious,
W. Warfield. Orchestre Symphonique des Con-
certs Lamoureux. Director: Enric Casals.

BARCELONA (Palau de la Música Catalana)
23, 26, 29 desembre 1967
1 gener 1968

O. Iglesias, M. Aparici, J. Baró, J. Simorra,
R. Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Di-
rector: Enric Casals.

BARCELONA (Palau de la Música Catalana)
27 febrer, 1 març 1970

O. Iglesias, M. Aparici, J. Baró, F. Chico,
R. Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Di-
rector: Lluís M.ª Millet.

TOLEDO (Catedral)

22 maig 1970

C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró, F. Chico,
R. Torres. Orquestra Nacional d'Espanya. Di-
rector: Rafael Frühbeck de Burgos.

MONTSERRAT (Places del Monestir)

15 juliol 1970

C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró, F. Chico,
R. Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Di-
rector: Lluís M.ª Millet.

MADRID (Teatre Reial)

19, 20, 21 març 1971

C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró, F. Chico,
V. de Narké. Orquestra Nacional d'Espanya.
Director: Rafael Frühbeck de Burgos.

BARCELONA (Palau de la Música Catalana)
3, 4 novembre 1973

M. Caballé, C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró,
E. Serra, R. Torres. Orquestra Ciutat de Bar-
celona. Director: Enric Casals.

GRANOLLERS (Pavelló esportiu)

8 juny 1974

C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró, E. Serra,
R. Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Di-
rector: Enric Casals.

BARCELONA (Basílica Sta. Maria del Mar)
26 novembre 1974

C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró, E. Serra,
R. Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Di-
rector: Antoni Ros Marbà.

EL VENDRELL (Pavelló esportiu)

7 desembre 1974

C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró, E. Serra,
R. Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Di-
rector: Enric Casals.

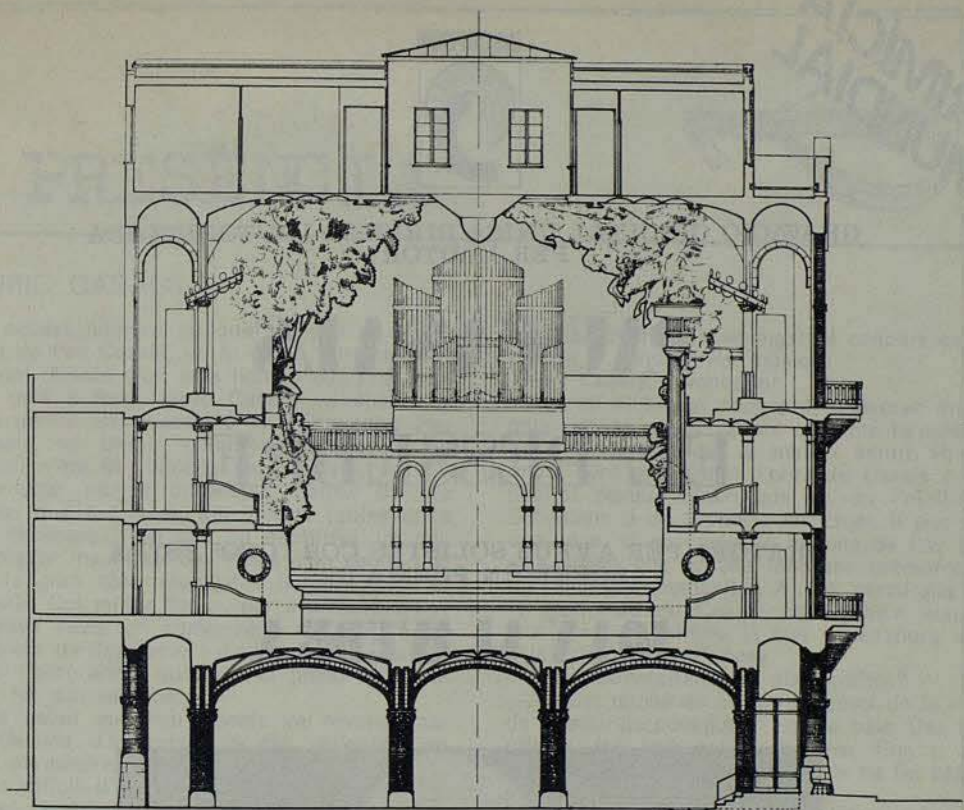
MADRID (Teatre Reial)

19, 20, 21 novembre 1976

C. Bustamante, A. Nafé, J. Baró, M. Bermú-
dez, J. Pons. Orquestra Nacional d'Espanya.
Director: Rafael Frühbeck de Burgos.

BARCELONA (Palau de la Música Catalana)
29, 30 desembre 1976
2 gener 1977

C. Bustamante, M. Aparici, J. Baró, E. Serra,
J. Pons. Orquestra Ciutat de Barcelona. Di-
rector: Antoni Ros Marbà.

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Un llibre excepcional sobre l'obra més representativa del Modernisme, en una edició extraordinària i única, documentada i profusament il·lustrada.

Una visió inèdita del Palau, dins la col·lecció "Art a Espanya".

Textos d'Antoni Sàbat.

Edició en cinc idiomes: català, castellà, francès, anglès i alemany.
130 pàgs. - 143 il·lustracions color.

El trobareu a les llibreries i al "Servei d'Informació" del mateix Palau.

**PRIMÍCIA
MUNDIAL**

DISCOPHON

GRAVACIÓ ORIGINAL ÚNICA DIRIGIDA I AUTORITZADA
PER L'AUTOR

PAU CASALS

EL PESSEBRE

ORATORI PER AVEUS SOLISTES, COR I ORQUESTRA
SOBRE UN POEMA DE

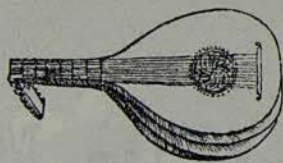
JOAN ALAVEDRA

ORQUESTRA DEL FESTIVAL CASALS
Direcció, **PAU CASALS**

DOS DISCOS LP STEREO - I TAMBE EN LA MODALITAT DE
CASSETTE - EN UN ALBUM ESPECIAL QUE INCLOU CATALEG
BIOGRAFIC ILLUSTRAT I TEXTOS ORIGINALS DEL POEMA

PRESENCIA

ENRIC CASALS

En aquest número en què s'escau el centenari de Pau Casals, no hi podia faltar el testimoni directe d'un dels homes que l'ha tractat més a fons, Enric Casals va ajudar el seu germà en la creació de l'Orquestra Pau Casals, va dirigir nombrosos concerts on aquell n'era el violoncel·lista solista, va instrumentar per a orquestra moltes de les obres que escrivi el seu germà (entre elles «El Pessebre»); va ser, en definitiva, un col·laborador insubstituïble, i des d'un segon pla, en la gran obra musical i humana de Pau Casals. Qui millor doncs, per a parlar-nos-en? A casa seva, on conversem, es respira un ambient de dedicació i d'admiració a Pau Casals: fotografies, quadres, el piano del mestre, tot són records.

—Es sabut que Pau Casals va revolucionar la tècnica d'interpretació del violoncel·lo; en què es concreta aquesta renovació?

—Es difícil d'explicar-ho a gent que no conegui la tècnica de l'instrument. De fet tots els instruments, com és natural, han sofert una evolució més ràpida o més lenta. El piano, per exemple, en temps de Bach es tocava amb tots els dits de la mà excepte el dit gros i ara, en canvi, aquesta tècnica és impensable. El violí també va millorar molt quant a tècnica però el violoncel·lo va quedar postergat. Ja hi va haver compositors que van escriure obres per a violoncel·lo (Haydn, per exemple) però no es tocaven per la seva dificultat. El meu germà, el que va fer va ser alliberar el cos d'una sèrie d'encarcaments, com la rigidesa del braç dret aconseguida a base de tocar amb un llibre sota el braç. Va introduir el vibrato que en el violí ja existia però només en la quarta corda. Però la renovació de Casals no va ser solament tècnica; també es referí a l'aspecte interpretatiu de la música que en diem clàssica i que s'assemblava a una certa monotonia. El meu germà tocava amb humanitat i és així com va descobrir l'extraordinària bellesa de les suites de Bach.

—Parli's de Pau Casals director d'orquestra.

—El meu germà dirigia d'una manera que no era vistosa pel públic. Recordo que una vegada va venir a Barcelona un director molt dolent que es deia Georgescu que va tenir un èxit extraordinari degut al seu magnífic gest. Això, Pau Casals no ho tenia; la feina,

la deixava feta als assaigs; al concert es limitava a conduir els músics.

—Pau Casals, compositor.

—Per mi hi ha un concepte equivocat en la musicologia actual: creure que tota la música ha d'evolucionar cap al mateix sentit. Hi ha molta gent que critica l'obra de Casals compositor perquè diuen que és de l'estil de Schumann o de Brahms. Jo només li puc dir una cosa: si analitzem la música de Pau Casals veiem que té una tendresa extraordinària i una gran humanitat. A més, pensi que de la producció de Casals només se'n coneix una quantitat mínima ja que va escriure cap a la ratlla de cent obres.

—I els enregistraments discogràfics?

—Aquest també és un altre capítol de la vida de Casals desconegut al nostre país. Des del primer, fet amb rotllo de cera, fins a les darreres versions del «Pessebre» ha fet cap a dues-centes setanta gravacions.

M'explica que ha acabat un llibre sobre el seu germà on refereix tot allò que encara no s'ha dit en les nombroses obres editades fins ara. M'ensenya una sèrie de fotografies que publicarà en aquest llibre. La d'un carrer a Mayagüez, a Puerto Rico, dedicat a la seva mare Pilar Defilló; una altra amb tots els músics de l'Orquestra Pau Casals (dels quals són vius trenta-dos i cinc de fundadors). Una foto del despatx del secretari de l'ONU. Una d'una imposició d'un doctorat honoris causa (en va arribar a tenir deu). Una altra del «Pessebre» a Atenes amb la presència dels llavors Prínceps d'Espanya.

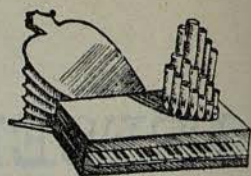
En el camp de l'anècdota, em refereix el que ell en el seu llibre anomena dos sopars poc corrents: el primer, ofert pel president Jonsohn amb un miler d'invitats, «per honorar Pau Casals» segons la invitació; i el segon, el dinar amb la família reial grega que (puix que el mestre va refusar d'anar al palau a causa dels molts assaigs i de la seva avançada edat) es va traslladar a l'hotel on ell s'allotjava.

—El seu germà, hauria tornat al país en les circumstàncies actuals?

—La seva darrera esposa diu que ho dubta; però jo n'estic segur: m'havia dit moltes vegades que un cop coronat l'actual rei ell hauria vingut.

LLUÍS VILA-ABADAL

VIDA MUSICAL

CARGILESSÉ. — Del 29 d'agost al 3 de setembre de 1977 se celebrarà el Concurs Internacional d'Arpa «Marie Antoinette Cazala»; hi poden participar els arpistes de qualsevol nacionalitat mentre no superin l'edat de trenta-dos anys. Els premis a atorgar ascendeixen a un total de 20.000 francs. La inscripció es clourà el dia 15 d'abril de 1977. Informacions: «La Recherche Artistique, 104 rue de la Tour, 75016 - París.»

TERNI. — El XII Concurs Internacional de piano «Alessandro Casagrande» tindrà lloc del dia 27 de juny al 3 de juliol de 1977; les bases principals són les següents: 1) Hi poden participar els pianistes de qualsevol nacionalitat nascuts amb posterioritat al dia 1 de gener de 1945. 2) Constarà de dues proves eliminatòries i una prova final. 3) Obres a interpretar: *Primera prova eliminatòria:* a) Bach: un preludi i fuga de Bach; b) tres estudis: un de Chopin, un de Liszt i un —a elegir— de Debussy, Bartok, Scriabin, Rachmaninov, Strawinsky, Prokofiev; c) una sonata de Beethoven; d) obres de Schubert escollides entre els Impromptus, Moments musicals, Danses, Marxes, Ländlers, d'una durada no superior a quinze minuts. *Segona prova eliminatòria:* a) una sonata d'Scarlatti; b) Schubert: Wanderer Fantasia o una de les sonates D.664, D.784, D.845, D.958, D.959, D.960; c) una composició escollida entre les de Debussy, Ravel, Strawinsky, Schoenberg, Webern, Berg, Messiaen, Boulez, Stockhausen o entre les de compositors contemporanis italians (Casagrande, Dallapiccola, Petrassi, etc.). *Prova final:* Un programa integrat per obres de Schubert, a elecció del candidat. 4) Els concursants han-

ran d'interpretar les obres de memòria i abans de cada prova facilitaran al jurat les partitures de les obres en l'edició de què s'han servit per a l'estudi. 5) La duració de les proves per a cada fase serà fixada pel jurat en relació al nombre de concursants i al temps disponible. 6) Els concursants que resultin premiats hauran de participar en un concert públic de clausura. 7) Els premis a atorgar són els següents: a) Primer premi: 1.500.000 liras i concerts en diverses entitats i associacions de música; b) Segon premi: 700.000 liras; c) Tercer premi: 350.000 liras. 8) El veredict del jurat —que estarà integrat per eminents músics de diverses nacionalitats— serà inapel·lable. 9) La inscripció es clourà el dia 9 de juny de 1977. 10) Per a més àmplia informació els interessats poden dirigir-se a «Comune di Terni, 05100 Terni, Italia».

BERLIN. — «Totes les possibilitats de què disposàvem les hem utilitzat per fer un teatre seriós, un teatre musical que en cada frase i en cada nota vol ser polític i que pren l'art radicalment per portar-lo un pas més enllà, cap a la veritat i la normativitat socials»; així formula Hans Werner Henze allò que ell i el llibretista, el dramaturg anglès Edward Bond, han pretès amb l'òpera «Wir erreichen den Fluss». Segons Henze, es tracta d'una obra contra la violència, contra la guerra, presentada per mitjà de l'esclatificació de la crisi de consciència d'un general que es transforma en ésser sensible i humà, però al qual l'Estat declara dement i executa. Henze treballa amb tres escenaris, a cadascun dels quals correspon una orquestra amb una densa secció de percussió.

Nos dimos la mano...
el retuvo la mía
durante unos instantes.

Pasaron las horas
y no obstante un
agradable perfume
permanecía en mi mano.

Fue todo un presagio.
Fue el feliz presagio
de un gran amor...

LEGRAIN
PARIS

ROYALE AMBREE

*la colonia
que gusta
recordar*

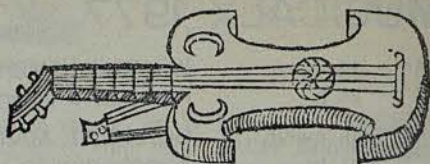

- 1 10 enero 21 h. ORQUESTA DE CAMARA FRANZ LISZT
IGOR OISTRAKH, violín
CORELLI: Concerto grosso en re mayor, op. 6, núm. 4. — HAENDEL: Concerto grosso en la menor, op. 6, núm. 4. — BACH: Concierto para violín y orquesta BWV 1042. — BACH: Concierto para violín y orquesta BWV 1041. — TCHAIKOWSKY: Serenata para cuerda, op. 48.
- 2 11 enero 21 h. ORQUESTA DE CAMARA FRANZ LISZT
MICHEL DALBERTO, piano
PURCELL: Suite para cuerda. — MOZART: Divertimento en fa mayor, KV.138. — MOZART: Concierto para piano y orquesta, KV.415. — SZÜLLÖSY: III Concierto. — BARTOK: Divertimento.
- 3 31 enero 21 h. ALFRED BRENDEL, piano
BEETHOVEN: Sonata en sol menor, op. 49, núm. 1. — BEETHOVEN: Sonata en re mayor (Pastoral), op. 28. — BEETHOVEN: Sonata en fa mayor, op. 54. — BEETHOVEN: Sonata en mi bemol mayor, op. 31 núm. 3. — BEETHOVEN: Sonata en la bemol mayor, op. 110.
- 4 4 febrero 21 h. I VIRTUOSI DI ROMA
RENATO FASANO, director
Programa VIVALDI
- 5 8 febrero 21 h. PILAR LORENGAR, soprano
MIGUEL ZANETTI, piano
CESTI: Addio, Corindo (aria). — PAISIELLO: Chi vuol la zingarella (aria). — HAENDEL: V'adoro, puppille (aria). — BRAHMS: 4 canciones. — WOLF: 3 canciones. — DVORAK: Canciones gitanas, op. 55. — GRANADOS: Tres canciones. — TURINA: Dos canciones.
- 6 24 febrero 20 h. ORQUESTA CIUDAD DE BARCELONA
BIRGIT NILSON, soprano. MONTSERRAT CABALLE, soprano.
RICHARD CASSILLY, tenor. THOMAS STEWART, bajo.
PATRICIA PAYNE, mezzo. DMITER PETKOV, bajo.
WAGNER: LA WALKIRIA (1.ª audición)
- 7 27 febrero 17 h. ORQUESTA CIUDAD DE BARCELONA
BIRGIT NILSON, soprano. MONTSERRAT CABALLE, soprano.
RICHARD CASSILLY, tenor. THOMAS STEWART, bajo.
PATRICIA PAYNE, mezzo. DMITER PETKOV, bajo.
WAGNER: LA WALKIRIA (2.ª audición)
- 8 1 marzo 21 h. ALICIA DE LARROCHA, piano
P. SOLER: Dos sonatas. — SCHUBERT: Sonata en si bemol (op. post.). — RAVEL: Valses nobles y sentimentales. — RAVEL: Alborada del gracioso. — DEBUSSY: La Soirée dans Grenade. — DEBUSSY: Dos preludios. — DEBUSSY: L'île joyeuse.
- 9 3 marzo 21 h. ORQUESTA FILARMONICA DE VARSOVIA
WITOLD ROWICKI, director
TADEUSZ ZMUDZINSKI, piano
RAVEL: Dafnis y Cloe (2.ª suite). — SZYMANOWSKI: Sinfonía concertante (para piano y orquesta). — RIMSKY-KORSAKOV: Schéhérazade.
- 10 4 marzo 21 h. ORQUESTA FILARMONICA DE VARSOVIA
WITOLD ROWICKI, director
KONSTANTY KULKA, violín
LUTOSLAWSKI: Libro para orquesta, op. 19. — PROKOFIEFF: Concierto para violín y orquesta, op. 19. — BRAHMS: Sinfonía núm. 4, en mi menor, op. 98.

- 11 14 marzo 21 h. WILHELM KEMPF, piano
Programa a determinar
- 12 18 marzo 21 h. OCTETO ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
BOCCHERINI: Quinteto en do mayor. — MOZART: Quinteto en sol menor. — MENDELSSOHN: Octeto en mi bemol mayor, op. 20.
- 13 31 marzo 21 h. NEW PHILHARMONIA ORCHESTRA
NEW PHILHARMONIA CHORUS
JOHN PRITCHARD, director
NORMA BURROWES, soprano. ANNA REYNOLDS, contralto.
ANTHONY ROLF-JOHNSON, tenor. JOHN SHIRLEY QUIRK, bajo.
HAENDEL: El Mesías
- 14 1. abril 21 h. NEW PHILHARMONIA ORCHESTRA
NEW PHILHARMONIA CHORUS
JOHN PRITCHARD, director
NORMA BURROWES, soprano. ANNA REYNOLDS, contralto.
ANTHONY ROLF-JOHNSON, tenor. JOHN SHIRLEY QUIRK, bajo.
J. S. BACH: Misa en si menor, BWV 232
- 15 3 abril 21 h. THE ACADEMY OF ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
CHORUS OF THE ACADEMY OF ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
LAZSLO HELTAY, director
HAENDEL: Israel en Egipto
- 16 18 abril 21 h. SOLISTAS DE ZAGREB
HAYDN: Las siete últimas palabras de Jesucristo en la Cruz.
- 17 19 abril 21 h. SOLISTAS DE ZAGREB
VLADIMIR SVERAK, violín
HAENDEL: Concerto grosso, op. 6, núm. 5. — TELEMANN: Concierto para violín y orquesta. — ROSSINI: Sonata núm. 2. — K. ODAK: Pasacaglia. — B. BARTOK: Divertimento.
- 18 4 mayo 21 h. ORQUESTA FILARMONICA DE LOS ANGELES
ZUBIN MEHTA, director
STRAWINSKY: Fuegos de artificio. — TCHAIKOWSKY: Sinfonía núm. 1, en sol menor, op. 13. — MUSSORGSKY-RAVEL: Cuadros de una exposición.
- 19 5 mayo 21 h. ORQUESTA FILARMONICA DE LOS ANGELES
ZUBIN MEHTA, director
MOZART: Sinfonía en sol menor, núm. 40, KV.550. — STRAUSS: Don Juan. — BRAHMS: Sinfonía núm. 1, en do menor, op. 68.
- 20 16 mayo 21 h. ORQUESTA BACH DE MUNICH
KARL RICHTER, director
J. S. BACH: Conciertos de Brandeburgo (Audición integral I)
- 21 17 mayo 21 h. ORQUESTA BACH DE MUNICH
KARL RICHTER, director
J. S. BACH: Conciertos de Brandeburgo (Audición integral II)

Los abonados a las temporadas anteriores tendrán prioridad absoluta en la reserva de abonos generales y parciales de la presente Temporada Musical.
Venta de abonos: Durante todo el mes de diciembre. — Para ambas modalidades (general y parcial) se ha establecido un sistema que ofrece las máximas facilidades de adquisición.
Venta de localidades: Para todos y cada uno de los conciertos, a partir del día 3 de enero de 1977, de 5 a 9 de la tarde en las taquillas del Palau de la Música Catalana, días laborables. Los días de los conciertos respectivos, de 11 a 1 y desde las 4 de la tarde.

MÚSICA 76

BERLÍN. — Deu orquestres simfòniques i de cambra van concórrer al IV Concurs Internacional d'Orquestres Juvenils de la Fundació Herbert von Karajan. Les medalles d'or i de plata foren disputades per orquestres juvenils d'Austràlia, Àustria, Bulgària, Txecoslovàquia, Finlàndia, Japó, Polònia, Unió Soviètica, EE.UU. i República Federal d'Alemanya. Per primer cop s'adjudicà aquest any una medalla d'or a una jove orquestra alemanya creada només fa dos anys: la Junge Deutsche Philharmonie de Witten/Ruhr. La medalla de plata a orquestres simfòniques fou atorgada a la Boston University Symphony Orchestra. En el concurs d'orquestres de cambra fou concedida la medalla d'or a l'orquestra de corda de l'Escola de Vilnius (Unió Soviètica); la medalla de plata s'adjudicà a la de la Societat Musical Henryk-Wieniawski de Poznan (Polònia).

MUNIC. — En el 25 Concurs Musical Internacional de les Institucions Radiofòniques de la República Federal d'Alemanya, només foren concedits 10 dels 18 premis previstos en les modalitats de cant, oboè, guitarra i trio de piano. Com l'any passat, també aquesta vegada fou concedit només un primer premi: al violoncel·lista soviètic Jurij Baschmet. Van concórrer al certamen 234 músics de 33 països.

STUTTGART. — Per primera vegada un conjunt de dansa dramàtica de la República Popular Xinesa —el de Pekín— ha visitat Europa Occidental. Després de les actuacions a Stuttgart, ho féu posteriorment a Hamburg, Bochum i Berlín.

GLASGOW. — Del 9 al 17 d'abril de 1977, se celebrarà el «III Concurs Internacional per a Joves Violinistes», al qual poden participar tots els que hagin nascut amb posterioritat al 18 d'abril de 1959. El concurs constarà de dues proves eliminatòries i una prova final amb l'Orquestra Nacional d'Escòcia dirigida per Alexander Gibson. Els quatre finalistes del concurs seran premiats amb £ 500, £ 250, £ 150 i £ 100; i el guanyador, percebrà els «cachets» corresponents previstos per les actuacions amb l'Orquestra Nacional d'Escòcia, l'Orquestra de Cambra d'Escòcia, la BBC, la Televisió Escocesa i Ràdio Clyde. Les inscripcions es clouran el dia 15 de gener de 1977. Per a més detalls, els interessats poden dirigir-se a: «Mr. Iain Turpie, The Washington Building for the Arts, 12 Washington Street, Glasgow, G3 8AZ, Scotland».

CLEVELAND. — «The Cleveland Institute of Music» organitza el II Concurs Internacional de Piano «Robert Casadesus» a celebrar del 22 al 28 d'agost de 1977; les principals bases són les que s'indiquen: 1) El concurs és obert als pianistes compresos entre els 17 i els 32 anys. 2) La inscripció es clourà el dia 1 d'agost. 3) Constarà de dues proves eliminatòries i una final. 4) Els premis a atorgar són: a) Premi Robert Schumann: 2.000 dòlars i actuacions amb l'Orquestra de Cleveland; b) Segon premi: 1.000 dòlars; c) Tercer premi: 500 dòlars. 5) Qui desitgi més informació (obres a interpretar en cada fase, allotjaments, etc.) pot dirigir-se a «The Cleveland Institute of Music, 11021 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106, U.S.A.».

DIMECRES MUSICALS DE RADIO NACIONAL

PROGRAMA DEL MES DE GENER

Dimecres 12, a les 20 h.

EL VIOLONCEL RUS

MARTIN SIEGHART, violoncel

EUGEN JAKAB, piano

Obres de Tscherepnin, Borodin i Rachmaninov

Dimecres 19, a les 20 h.

HOMENATGE A ROBERT GERHARD

ANGELES LOPEZ ARTIGA, soprano

PERFECTO GARCIA CHORNET, piano

Obres de Gerhard

Dimecres 26, a les 20 h.

EL QUINTET DE VENT ALEMANY

QUINTET DE VENT KOAN

Obres de Beethoven, Becker, Hindemith

Transmissió directa pel II programa (FM)

Comentaris: Joan Arnau

Col·labora: Forum Musical

Entrada lliure - Invitacions a les taquilles del Palau

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA

Casa fundada el 1886

Establiments
de confiteria i bomboneria

ALTES ESPECIALITATS
en confiteria, bomboneria i gelateria

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14

Pl. Duc de Gandia, 9 i 10
Tel. 203 04 73

DISCO-NOTICIA

MUSICA PER A LLAÜT. — Dins la prestigiosa col·lecció ARCHIV cal assenyalar dos nous discos dedicats al llaüt renaixentista a Anglaterra i a Polònia-Hongria. Konrad Ragossnig ha emprès una temptativa molt meritòria en donar a conèixer un tipus de música que, d'altra manera, hauria estat reservada únicament als musicòlegs i estudiosos d'aquest període. En sis volums és traçat un aspecte molt interessant de la música per a instrument dels segles XVI i XVII. Dividits en àrees geogràfiques diverses (Anglaterra, Itàlia, Espanya, Polònia-Hongria, Alemanya-Països Baixos i Alemanya) hom ha de trobar-hi una interessant aproximació a les antigues escoles de llaüt, així com una mostra dels repertoris geogràfics. La rigorosa reconstrucció musicològica de les fonts i la utilització d'un instrument construït segons l'original de l'època, dóna una absoluta categoria al cicle (DG 2533 157 - 2533 294).

MUSICA PER A COBLA. — Ha estat editat un disc commemoratiu del centenari de Pep Ventura (1817-1875) que inclou tretze sardanes del compositor català que havia de d'en vigorir la cobla. La interpretació és a càrrec de la Cobla Barcelona (amb la col·laboració de l'Orfeó Laudate). Lluís Albert n'ha portat la direcció. És molt interessant l'estudi que acompanya el disc amb articles de Lluís Albert, Pere Corominas, Josep Mainar, Rafael Torrent, Ernest Albert i Josep Pla. L'edició ha estat a cura del Foment de la Sardana Pep Ventura de Figueres i l'Obra del Ballet Popular. (Edició per als subscriptors.)

GUILLAUME DE MACHAUT. — L'any vinent hom commemorarà el sisè centenari de la mort de Guillaume de Machaut (1300-1377). Entre les diverses versions de la cèlebre *Missa Notre Dame*, a quatre veus, cal remarcar la del Deller-Consort, de Londres, amb el Collegium Aureum. El disc inclou també un gradual de Perotinus Magnus i dos Conductus, d'autor anònim de l'època. (BASF - Harmonia Mundi 37 53688.)

JOHN DOWLAND. — Un disc de música antiga anglesa per a viola de gamba pot fer les delícies dels recercadors de la música

antiga. John Dowland és conegut només per una estricta minoria i encara per la seva música coral. Virtuós d'un instrument tan característic de l'època com el llaüt, representa un dels màxims exponents musicals anglesos del segle XVI. El quintet de violes de gamba de l'Schola Cantorum Basiliensis —que té August Wenzinger com a primordial intèrpret i director— ofereix una excel·lent versió al disc BASF - Harmonia Mundi (37 93276).

LES RAPSODIES HONGARESES DE LISZT. — Les dinou Rapsòdies hongareses de Franz Liszt i la Rapsòdia espanyola, han estat interpretades de forma magistral per Roberto Szidon, el jove pianista brasiler, fill d'emigrants hongaresos, que ha aconseguit un reconeixement mundial per les seves acurades versions pianístiques de l'obra de Liszt, precisament. Els crítics han parlat de «tècnica meravellosa, intel·ligència artística, temperament i percepció espiritual». Però més que l'exhibició i el virtuosisme, Roberto Szidon cerca la rehabilitació del compositor, que, gràcies al seu bagatge i sensibilitat, aconsegueix plenament. És una edició integral de gran categoria, doncs. (DG 27 20072).

EL PIANO ROMANTIC. — Dins el panorama general d'activitats culturals que porta a terme la Fundació Joan March (Madrid) destaca l'atenció per la música i molt especialment la sensibilització de cara a la joventut. De les audicions donades en uns cicles monogràfics ressalta la visió del piano romàntic. En un disc fora de venda, els pianistes espanyols Esteban Sánchez, Cristina Bruno, Joaquín Soriano, Manuel Carra i Pedro Espinosa ofereixen una antològica visió del tema amb obres de Beethoven, Chopin, Liszt, Schumann i Brahms.

MAGIA DE LA FLAUTA. — Així, tal com sona —màgicament!— cal considerar el disc de Hans-Martin Linde, flauta, Johannes Koch, viola da gamba i Huno Ruf, clave, sobre obres per a flauta del XVII i XVIII (Hotteterre, Telemann, Chedeville i J. M. Leclair) (BASF 37 53613).

MESTRE ANTONI COLL

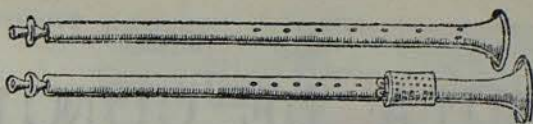
CASA SORS

INSTRUMENTS MUSICALS

Ens plau de comunicar-vos que som al vostre servei i que la vostra visita serà ben agraïda.

Us oferim tota mena d'instruments musicals, des del piano de gran cua fins als més elementals en pedagogia.

DISCOS

ROSSINI: Obertures / Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. / PHILIPS 65 00 878.

Si algú, no massa informat, pensa que aquest és un de tants discs desprovist d'interès concret que hom pot trobar als establiments de venda, comet un error gravíssim. L'advertiment el creiem necessari, ja que, al marge de la seva qualitat indiscutible, pot representar per a molts una felicitat troballa. L'extraordinària qualitat de la interpretació el converteix en un joiell inestimable, en una rara i preciosista aportació a la discografia dels nostres dies. Per la seva temàtica —obertures de Rossini— fuig de tot intent que no sigui el de reunir un cert gènere (obertura, introducció a una òpera) d'un autor per al coneixement majoritari de la seva obra i personalitat. En aquest cas, és del tot escaient, ja que ni els més aferrissats seguidors de l'òpera italiana coneixen exhaustivament l'obra íntegra de la qual formen part aquestes obertures. La pretensió, però, apunta més aviat a un decidit propòsit —plenament aconseguit— de donar una imatge de Rossini a través d'unes peces pràcticament intranscendents, però que, per virtut d'una versió categòrica, assoleixen un grau insospitat.

Una empresa semblant, ara com ara, només estava a les mans d'aquests excel·lents intèrprets que s'agrupen sota el nom de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields, que en el transcurs dels darrers anys ha acaparat l'aplaudiment unànime. El conjunt de Neville Marriner assoleix un rar perfeccionament del tot adequat a les característiques d'aquestes petites peces plenes d'intencionalitat. Les vuit obertures aplegades al disc corresponen a òperes conegudes i d'altres totalment oblidades de Rossini, que n'escriu un total de trenta-sis. Citem-ne els títols: *Il barbero de Sevilla*, *La italiana a Argel*, *La cambiale di matrimonio*, *La scala di seta*, *Tancredi*, *Il Signor Bruschino*, *Il Turco in Italia*, i *L'inganno felice*. (Un encert total!)

SIBELIUS: Simfonies núms. 5 i 7. / Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. PHILIPS 65 00 959.

El prejudici (pràcticament centroeuropeu) de les «boires» nòrdiques ha fet que tardéssim molts anys a posar-nos en contacte amb els músics del Nord. Músics, d'altra banda, que posseeixen una qualitat similar a d'altres compositors continentals. Noms com Berwald, Grieg, Nielsen o Sibelius han estat pràcticament desconeguts, i sovint preterits. Algun d'ells (Grieg, per exemple) encara que no molt interpretat, ha conegut un cert acolliment per part d'intèrprets, d'organitzadors, i en definitiva, del públic. D'altres (i aquest és el cas concret de Sibelius) han estat més aviat controvertits. I, cal dir-ho, injustament. Potser és necessària encara una perspectiva més dilatada per a recuperar per a la música europea l'obra d'aquest compositor? No és just d'encerclar-lo dins el nacionalisme finlandès o del post-romanticisme nòrdic. Sibelius reclama el seu lloc com un dels millors simfonistes d'aquest segle, com un dels més autèntics representants de la segona generació nacionalista, com un dels impressionistes que, de la mà de Debussy, dibuixen el panorama autèntic de la música del primer quart de segle. Potser la discografia —després de les magnífiques versions que n'ha donat Karajan, per exemple— serà el mitjà de recuperar o de restituir la veritable categoria del compositor.

El disc que avui proposem persegueix (i aconsegueix) aquest propòsit. Colin Davis, amb un instrument tan complet com la Simfònica de Boston, aporta una visió actual, gens embafada, de dues obres molt característiques de Sibelius: la Simfonia núm. 5, en mi bemoll major, op. 82, i la Simfonia núm. 7, en do major, op. 105. La primera fou escrita l'any 1915 i reelaborada el 1919. La segona (i última) data de l'any 1924. És, pràcticament, el testament de Sibelius, que d'ençà del 1926 fins a la seva mort (1957) observà un mutisme pràcticament total. Una bona aportació, doncs, a l'obra de Sibelius. — A. S.

GUIA DE CONCERTS

DATA	LOCAL	CONCERT
DESEMBRE		
29, dimecres 21 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Orfeó Català. M. ^a del Carme Bustamante, soprano. Montserrat Aparici, contralt. Jaume Baró, tenor. Enric Serra, baríton. Joan Pons, baix. «El Pessebre» de Pau Casals. (Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.)
30, dijous 21 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Orfeó Català. M. ^a del Carme Bustamante, soprano. Montserrat Aparici, contralt. Jaume Baró, tenor. Enric Serra, baríton. Joan Pons, baix. «El Pessebre» de Pau Casals. (Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.)
21.30 h.	Liceu	«Medea» de Cherubini (i dies 2 i 6 de gener).
GENER 1977		
1, dissabte 17.30 h.	Liceu	«La Bohème» de Puccini (i dies 4 i 8).
2, diumenge 11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Orfeó Català. M. ^a del Carme Bustamante, soprano. Montserrat Aparici, contralt. Jaume Baró, tenor. Enric Serra, baríton. Joan Pons, baix. «El Pessebre» de Pau Casals. (Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.)
7, divendres 21.30 h.	Liceu	«Romeo i Julieta» de Gounod (i dies 9 i 11).
8, dissabte 19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Luis Galve, piano. Dir.: J. Pich Santasusana. Obres de Zamacois, Kabalewsky, Mendelssohn. (Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.)
9, diumenge 11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Luis Galve, piano. Dir.: J. Pich Santasusana. (Segona audició). (Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.)
18.30 h.	Palau	Secció de Nois i Noies de l'Orfeó Català. Dir.: J. López Esparbé. «Tradicional concert de nades».
10, dilluns 21 h.	Palau	Orquestra de Cambra Franz Liszt. Igor Oistrakh, violí. Obres de Corelli, Haendel, Bach, Txaikowsky. (Patronat Pro Música.)
11, dimarts 21 h.	Palau	Orquestra de Cambra Franz Liszt. Michel Dalberto, piano. Obres de Purcell, Mozart, Sarai, Bartok. (Patronat Pro Música.)
12, dimecres 20 h.	Palau	Martin Sieghart, violoncel. Eugen Jakab, piano. Obres de Tscherepnin, Borodin, Rachmaninov. (Dimecres de Ràdio Nacional.)
13, dijous 20 h.	Novomúsica	Leonor Sánchez, soprano. Maria Canela, piano. Obres de Nin Culmell, Rodrigo, Guridi, Granados, Falla, Verdi, Puccini.
21.30 h.	Liceu	«Simon Boccanegra» de Verdi (i dies 16 i 22).

TEMPORADA 1976-77 - 29 desembre 1976 - Núm. 8 - Edició de 15.000 exemplars.

Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3.er - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3

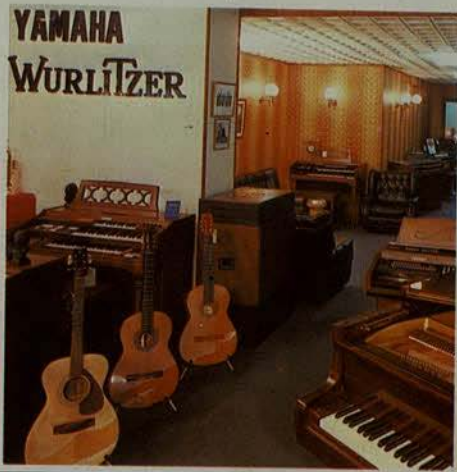
Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3.er Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

mm
musical
SADI^M

Calaf, 52 · T.2114273 · Barna. 6
división organos

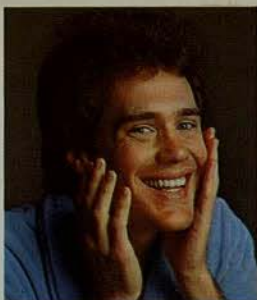
YAMAHA
WURLITZER

división pianos.

Av. Francisco Cambó (Av. Catedral), 10
Tels. 3196096 · 3106912 Barna, 3

JORQUERA^UPIANOS

Indispensable en su plan diario

Después del afeitado
es preciso incluir la acción
de un masaje con base científica,
que regenere y tonifique su cutis
duramente castigado.

Sólo un masaje fresco,
y virilmente perfumado,
proporcionará a su rostro
el aspecto atractivo y dinámico
que predispone al éxito.

Floïd
punto final del afeitado

Floïd

HAUGRON CIENTIFICAL, S.A. - Barcelona / Milán / Oslo / París / New York

